

I

Voor medelijden was ze hier aan het verkeerde adres, besefte Ginny Holland. Maar het was nog vroeg op deze onbewolkte maar stormachtige ochtend in oktober, en ze had niet veel keus. Bovendien was het aan de overkant – wel zo handig. ‘Ik kan je niet zeggen hoe ik me voel.’ Ze balde een vuist, drukte die tegen haar borst en schudde gefrustreerd haar hoofd. ‘Het is gewoon zo... zo...’

‘Ik weet precies wat jou mankeert. Het vogelnestsyndroom,’ zei Carla.

Ginny trok een gezicht: het was overduidelijk dat Carla geen kinderen had. ‘Ja, vogelnestsyndroom is het juiste woord voor mijn haar. Maar ik heb het lége-nestsyndroom. Mijn nest is leeg, mijn kuiken is weggevlogen en ik voel me gewoon helemaal leeg vanbinnen, als een... als een goedkoop paasei.’

‘Nou, volgens mij ben je gewoon gek.’ Carla was druk bezig met sit-ups op Olympisch niveau. Ze had haar blote voeten onder de crèmekleurige leren bank geklemd en haar glanzende haar zwiepte heen en weer. ‘Jem is het huis uit. Je bent weer vrij. Je zou juist de bloemetjes buiten moeten zetten. En bovendien,’ zei ze, alsof ze daar nu pas aan dacht, ‘zijn die chocolade-eieren van Cadbury’s helemaal niet leeg vanbinnen.’

‘Anders dan jij, ja,’ merkte Ginny op. ‘Jij bent harteloos.’

‘En jij bent achtendertig, geen zeventig.’ Klaar met haar vijf miljoenste sit-up, stak Carla haar benen in de lucht en begon zonder ook maar even op adem te komen heel hard te fietsen. ‘Ik ben een jaar ouder dan jij en kijk mij nou: ik vermaak me uitstekend! Ik ben in topconditie, mannen kunnen me niet weerstaan en de seks is nog nooit zo lekker geweest. Ik ben in de kracht van mijn leven,’ besloot ze. ‘En dat geldt net zo goed voor jou.’

Ginny wist dat haar leven niet echt voorbij was, natuurlijk wist ze dat, maar Jems vertrek had haar helemaal uit het veld gesla-

gen. Ze was altijd vrolijk en druk in de weer geweest, altijd ergens door in beslag genomen. Dit was helemaal nieuw voor haar. En het hielp ook niet dat het bijna winter was. De meeste banen in Portsilver waren zomerbanen en ze had zich het afgelopen halfjaar de benen uit haar lijf gelopen in een café met een terras aan het water. Maar de toeristen waren weer weg, Jem zat in Bristol en Ginny merkte dat ze veel meer vrije tijd had dan ze gewend was. En om het allemaal nog erger te maken, waren twee van haar vriendinnen de afgelopen maand verhuisd, was haar favoriete café overgenomen en veranderd in een luidruchtig toevluchtsoord voor te jonge breezerdrinkers, en de Zuid-Amerikaanse dansles waar ze zo graag naartoe ging, was plotseling afgelopen omdat haar dansleraar bij de samba was uitgegleden en zijn heup had gebroken. Al met al was oktober geen al te beste maand geweest. En dan Carla, die haar voorhield dat ze in de kracht van haar leven was... die liep het risico te worden aangeklaagd door de Reclame Code Commissie. Ginny wierp een blik op zichzelf in Carla's opzichtige Venetiaanse spiegel en blies haar te lange pony uit haar ogen. Het vogelnest dat net ter sprake was gekomen, bestond uit lang, blond haar met slag en een absoluut eigen wil. Soms gedroeg het zich, soms niet, en in beide gevallen had Ginny er niets over te zeggen. Haar gezicht was niet bepaald een gerimpelde oude pruim – integendeel, Ginny wist dat ze er jong uitzag voor haar leeftijd – maar volgens de glossy's was er nog genoeg ruimte voor verbetering. Wat zou het heerlijk zijn als ze zo chic, verzorgd en moeiteloos femme fatale-achtig kon zijn als Carla. Maar ach, laten we wel wezen, ze vond het eigenlijk gewoon te veel moeite. 'Je moet jezelf weer op de rails zetten.' Carla was klaar met haar lucht-fietsbewegingen en had wonderbaarlijk genoeg niet eens een paars gezicht door alle inspanning. 'Doe jezelf een lol en ga stappen, heb een onenightstand.'

'Ik zeg alleen maar dat ik Jem mis.' Ginny haatte dit gevoel. Ze had zich nog nooit afhankelijk en zielig gevoeld en alleen het idee dat ze zich zo voelde was even afschuwelijk als een plotse-linge voorliefde voor wijde minirokjes.

'Zij zou het ook leuk vinden als je een onenightstand had,' zei Carla op verstandige toon.

‘Dat weet ik.’ Ginny pulkte aan een draadje aan de mouw van haar trui. ‘Maar ik wil haar echt heel graag zien.’

‘Prima. Ga er dan naartoe als je dat zo graag wilt. En als je denkt dat Jem dat niet erg vindt.’ Carla kwam gracieus overeind en keek in de Venetiaanse spiegel achteloos naar haar steile, glanzende haar – ja, nog steeds perfect. ‘Je hebt trouwens een gat in je mouw gemaakt.’

Dat kon Ginny niets schelen; het was toch een flodderig oud vod. En belangrijker nog: het was gelukt, ze had gehoord wat ze wilde horen. ‘Oké, dat ga ik doen.’

‘Wat ga je doen?’

‘Naar Jem, in Bristol. Wat een goed idee van je!’

‘Nu meteen? Moet je haar niet eerst even bellen? Ze is achttien,’ zei Carla. ‘Wie weet met wat voor stoute dingen ze allemaal bezig is.’

Om Carla haar zin te geven, zei Ginny: ‘Oké, ik bel eerst wel. Jij nog een heel fijn weekend, ik zie je morgenavond wel als ik terug ben.’

‘Mijn weekenden zijn altijd fijn.’ Carla klopte op haar strakke, bruine buik. ‘Ik ben een vrouw in de kracht van haar leven, weet je nog?’ En behaagziek voegde ze er nog aan toe: ‘Bovendien komt Robbie langs.’

Robbie was de laatste in een hele serie inwisselbare mooie, jonge jongens, die Carla uitkoos vanwege hun fitte lijven, hun sluike haar en hun... tja, niet zo sluike andere onderdelen. Vastigheid was niets voor haar.

‘Oké, ik ga ervandoor.’ Ginny omhelsde haar.

‘Doe Jem de groeten. En voorzichtig rijden.’

‘Doe ik.’

Toen Ginny naar de voordeur liep, riep Carla haar na: ‘En vergeet niet eerst even te bellen. Je weet maar nooit...’

Jezus, wat konden goede vriendinnen toch meedogenloos zijn. Als ze niet zo opgewonden was geweest, had ze het misschien wel als een belediging opgevat. Maar zo was Carla nu eenmaal. En ze was geen moeder, dus ze kon het ook niet snappen.

‘Mam! Niet te geloven, wat fantastisch dat je er bent!’ Jems gezicht begon te stralen terwijl ze zichzelf als een projectiel in haar

moeders armen stortte en haar zo stevig vastpakte dat ze bijna geen lucht meer kreeg.

O ja, dat was een goeie. Of: 'Mama, wat een fantastische verrassing... je weet niet hoe erg ik je gemist heb...'

Oeps, nou niet gaan huilen. Ginny verdreef de opgetogen scenario's die ze had verzonnen en knipperde een keer met haar ogen om zich goed te concentreren op de snelweg voor zich. De reis van Portsilver in Noord-Cornwall naar Bristol duurde drieënhalf uur en tot nu toe lagen ze op schema. Ze zouden om ongeveer één uur aankomen. Gelukkig vond Bellamy een lekker lange autorit heerlijk. Hij lag gelukzalig op de achterbank, met zijn ogen dicht en zijn tong uit de bek. Elke keer als Ginny met een opgewonden stem vroeg: 'Wie gaan we zo zien, Bellamy? Hè, wie? We gaan naar Jém!' deed hij één oog open en kwispelde loom.

Als Ginny een staart had gehad, had ze ook gekwispeld.

Jem was drie weken geleden op kamers gegaan. Ginny had zich op het ergste voorbereid, maar lang niet goed genoeg. De pijnlijke leegte na Jems vertrek was duizendmaal erger dan ze zich had voorgesteld. Haar dochter was nu eenmaal de belangrijkste persoon in haar leven, zo simpel was het.

Tijdens de autorit naar Bristol overdacht Ginny enkele van haar mooiste herinneringen. Op haar achttiende verjaardag was ze getrouwd met Gavin Holland... Nou ja, dat was misschien een vergissing geweest, maar hoe kon ze daar ooit spijt van hebben? Ze hadden samen Jem gekregen.

De bevalling: steunend en hijgend vanwege de steeds heviger weëen, had ze gedreigd Gavins tanden uit zijn mond te slaan toen hij klagerig vroeg: 'Au, kun je iets minder hard in mijn hand knijpen? Dat doet pijn.'

En dan eindelijk Jem kunnen vasthouden, wanhopig snikkend omdat de liefde die ze voelde zoveel overweldigender was dan ze had verwacht. Vooral als je bedacht dat het krijsende wезentje dat ze in haar armen wiegde onder het bloed, de smurrie en het slijm zat.

En later, die kleine vingertjes die als een zeester omhoogreikten... de eerste magische glimlach... haar eerste schooldag ('Mama, laat me niet alleeeen!')... en die blik van blinde paniek op

Jems gezicht toen ze haar brief aan de Kerstman net op de bus had gedaan, want wat als hij haar brief zou verwarren met de brief van die andere Jemima, dat meisje met die flaporen en die bril, uit de klas van mevrouw Carter?

O ja, er waren zo veel prachtige momenten geweest. Ginny's glimlach werd steeds breder terwijl al die gebeurtenissen weer bovenkwamen. Toen Jem negen was, waren Gavin en zij uit elkaar gegaan. Dat was verdrietig geweest, natuurlijk was dat verdrietig geweest, maar ook weer niet het einde van de wereld. Gavin was uiteindelijk niet het soort man gebleken van trouwen-en-kindjes-krijgen-en-ik-zal-je-trouw-blijven. Maar hij was altijd een lieve vader geweest en had Jem nooit in de steek gelaten. En Jem had het uit elkaar groeien en de daaropvolgende scheiding van haar ouders wonderwel doorstaan en zich neergelegd bij de onvermijdelijke veranderingen in haar leven.

En vanaf dat moment waren Ginny en Jem echt onafscheidelijk geweest, zo hecht als een moeder en dochter maar konden zijn. Zelfs de gevreesde puberteit had hun relatie niet verpest. Ginny wist ze dat daarmee geluk had gehad. Terwijl andere pubers rebels en stuurs werden en deuren zo hard dichtsloegen dat ze uit hun voegen sprongen, had Jem altijd om zichzelf kunnen lachen en was ze haar sprankelende, zonnige karakter niet kwijtgeraakt. Het was altijd een kwestie geweest van zij tweeën tegen de rest van de wereld.

Op het moment dat ze dat dacht, voelde Ginny een natte neus op haar arm. Bellamy, die zijn hoofd tussen de twee stoelen door had gestoken, likte haar elleboog.

'O sorry, schatje, wat dacht ik nou?' Zonder haar ogen van de snelweg te halen gaf ze Bellamy een verontschuldigende aai. 'Hoe kon ik jou nou vergeten, hè? Met zijn drieën tegen de rest van de wereld.'

Het was niet druk op de weg; Ginny bereikte de buitenwijken van Bristol al om tien voor één. Omdat Jem liever niet in een studentenhuis had willen wonen, had ze een aantal makelaars in de stad gebeld. In september had ze een hele dag uitgetrokken om huizen te bezichtigen en haar keus was uiteindelijk gevallen op een woning in Clifton, die ze samen met twee andere

studenten zou delen. En daar had Ginny haar drie weken geleden, voordat Jems huisgenoten waren gearriveerd, geholpen met het verhuizen van haar spullen.

Ze reed nu door de Downs richting Whiteladies Road. De locatie van Jems huis, op Pembroke Road, zat onuitwisbaar in haar geheugen geprent en ze werd er als door een soort onzichtbare navelstreng naartoe getrokken.

Nee, dat was een iets te onsmakelijk beeld. Toch maar niet. O, dat daar links zag eruit als een leuk Mexicaans restaurant. Misschien kon ze dat vanavond uitproberen met Jem. En als Jems huisgenoten meewilden, nou prima toch? Hoe meer zielen, hoe meer vreugd. Ze zette haar richtingaanwijzer aan, sloeg rechts af Apsley Road in en stelde zich ondertussen voor hoe ze met z'n allen lachend in het restaurant zouden zitten aan een grote tafel, vol met eten en flesjes ijskoud bier, terwijl de anderen uitriepen: 'Wat een mazzelaar ben jij, Jem, ik wou dat ik zo'n leuke moeder had!'

Oeps, kijk uit voor die bus.

2

Jem woonde op de eerste verdieping van een achttiende-eeuws pand. Ginny wachtte met aanbellen tot Bellamy discreet zijn behoefte had gedaan achter een boom in de voortuin. Het was zo-
ver, Jem stond op het punt de verrassing van haar...

'Ja?'

'O, hallo! Jij bent zeker Rupert!' Ginny deed haar best om niet al te overdreven enthousiast te doen tegen de huisgenoot over wie Jem haar had verteld. 'Eh... is Jem thuis?'

'Nee.' Na een korte stilte vroeg Rupert: 'En u bent?'

'O, ik ben haar moeder! En dit is Bellamy, Jems hond. Wat stom, het kwam niet in me op dat ze misschien niet thuis zou zijn. Ik heb haar wel een paar keer gebeld, maar haar mobieltje stond uit en ik ging ervan uit dat ze nog lekker in bed lag. Eh, weet je toevallig waar ze is?'

Rupert, die behalve een witte boxershort niets aanhad, was slank en bruin. Hij rilde toen er een koude windvlaag over zijn blote lijf blies. ‘Ze heeft middagdienst in de kroeg. Ik geloof van elf tot twee.’

Middagdienst? In een kroeg? Ginny keek op haar horloge. ‘Welke kroeg?’

Rupert haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Ze heeft het wel eens gezegd, maar ik ben het vergeten. Ergens in Clifton, dacht ik.’

Wat een geweldige aanwijzing: er waren wel duizend cafés in Clifton. ‘Mag ik misschien binnenkomen en hier op haar wachten?’

Hij keek niet bepaald enthousiast, maar zei: ‘Ja, natuurlijk. Het is alleen wel rommelig.’

En dat was geen grapje geweest. In de woonkamer boven was de lichtgroene vloerbedekking bezaaid met vieze borden en lege glazen. Een exotisch uitziend meisje met kort, donker haar lag languit op de bank met een bak Choco Pops naar een zwart-witfilm op tv te kijken.

‘Hallo!’ Ginny schonk haar een stralende glimlach. ‘En jij bent vast Lucy’.

Het meisje knipperde even met haar ogen. ‘Nee, ik ben Caro.’ ‘Caro is mijn vriendin,’ zei Rupert terwijl hij naar de keuken liep. ‘Dit is Jems moeder. Ze komt voor Jem.’

Ginny vroeg zich af of ze haar een hand moest geven of dat dat absoluut niet cool zou zijn. Caro mompelde ‘hallo’ met een mond vol Choco Pops.

Oké, waarschijnlijk dus niet cool.

‘En dit is Bellamy.’ Lang leve de hond, de ultieme ijsbreker.

‘Oké.’ Caro knikte en likte haar lepel af.

O.

‘Enne... studeer jij hier ook?’ Ginny bleef maar staan, want niemand had haar een stoel aangeboden.

‘Ja.’ Caro liet de lege bak Choco Pops op de vloer vallen, kwam overeind en liep naar de keuken.

Ginny hoorde vervolgens wat gegiechel en een ingehouden lach en begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Even later stak Rupert zijn hoofd om de hoek. ‘Wilt u een kop thee?’

‘O, graag, heerlijk!’ O, hou op, hou óp met dat praten in uitroepstekens. ‘Met melk en suiker graag.’

‘O, volgens mij hebben we geen suiker.’

‘Laat maar, een glas water is ook goed.’

Rupert krabde op zijn hoofd. ‘Volgens mij hebben we ook geen water.’

Meende hij dat nou? Of was dit hun manier om haar af te scheppen?

‘Tenzij u kraanwater drinkt,’ zei Rupert.

Jezus, wat een kakker.

‘Kraanwater is prima.’

Hij trok een vies gezicht. ‘U liever dan ik.’

‘Luister maar niet naar hem,’ zei een stem achter Ginny. ‘Rupes drinkt alleen maar water met een goudlaagje. Hoi, ik ben Lucy. Ik herken u van de foto’s in Jems kamer, u bent haar moeder. Leuk u een keer te zien.’

Ah, dat was een stuk beter. Lucy was lang, slank, zwart en mooi. En wat nog beter was: ze glimlachte. Ginny was zo opgelucht dat ze haar bijna ter plekke uitnodigde voor een etentje. Lucy had binnen een paar minuten een lading borden aan de kant geschoven, de tijdschriften achter de bank gegooid en Ginny de beste stoel van de kamer aangeboden alsof ze hare majesteit zelve was.

‘Jem heeft die baan pas sinds gister en dit is haar eerste werkdag. Een beetje extra geld kan nooit kwaad, hè?’ Lucy babbelde er vrolijk op los; de beste huisgenoot die een moeder zich voor haar dochter kon wensen. Ze had Bellamy eerst overladen met aandacht, hem toen een bak water gegeven en zich van tevoren gewichtig verontschuldigd dat het maar kraanwater was. Rupert en Caro bleven in de keuken en hadden muziek opgezet. Rupert kwam op een gegeven moment tevoorschijn om een blauw overhemd te strijken in de hoek van de woonkamer – iets wat hij nogal slordig deed.

‘Zal ik het voor je doen?’ vroeg Ginny, die een goede indruk wilde maken.

Rupert leek haar opmerking wel grappig te vinden. ‘Nee, dank u, het lukt wel.’

‘Jem was nooit echt dol op strijken. Ik wil wedden dat ze een

hele stapel kleren heeft liggen die nog gestreken moet worden. Nu ik er toch ben,' zei Ginny, 'kan ik daar net zo goed vast aan beginnen.'

'Als ik mijn moeder zou vragen iets voor me te strijken,' lachte Lucy, 'zou ze me een lui zwijn noemen en zeggen dat ik het zelf maar moest doen.'

Jems kamer was rommelig maar schoon. Ginny's hart stroomde bijna over van geluk bij het zien van alle bekende spulletjes: de vrolijke familiefoto's op het prikbord, de kleren, boeken en cd's die overal lagen, de lege colablikjes en de chipszakjes die uit de prullenbak puilden. Ze kon het niet laten, maakte snel het bed op en hing alle losse kleren in de kast. Dat was vast dat nieuwe topje dat Jem in die leuke boetiek Monsoon had gekocht. Oeps, er zat een olievlek op haar favoriete spijkerbroek. Als ze die eruit wilde krijgen, zou ze hem eerst moeten weken. En was dat nagellak op die..?

Ginny hoorde de voordeur beneden met een klap dichtvallen en bleef als aan de grond genageld staan. Ze beseftte dat ze eruitzag als een stalker, zo met de spijkerbroek van haar dochter tegen haar borst geklemd. Ze gooide hem vlug op het bed terug en stoof de slaapkamer uit, precies op het moment dat Bellamy begon te blaffen. Een fractie van een seconde later stond ze in de woonkamer en zag ze Jem en Bellamy elkaar uitzinnig van vreugde begroeten.

'Niet te geloven! Mam, wat doe jij hier?' Jem keek op terwijl de uitgelaten Bellamy haar in het gezicht likte.

'Je moeder is hier helemaal speciaal voor jou naartoe gekomen,' zei Rupert lizig. Ginny zag hoe hij naar Jem keek, een blik waaruit duidelijk bleek dat hij het nogal suf vond dat moeders honderden kilometers aflegden omdat ze zo graag hun dochter wilden zien.

Geschrokken zei Jem: 'O, mam.'

'Nee joh, dat is niet zo,' flapte Ginny eruit. 'Jezus, natuurlijk heb ik dat niet gedaan! We waren op weg naar Bath en het leek me leuk om gewoon even bij je langs te gaan.'

'Echt waar? Wat geweldig!' Jem liet Bellamy nu los en omhelsde haar moeder. Ginny streek met haar hand door Jems blonde haar met roze plukjes. Het was niet helemaal het weerzien

zoals ze het zich had voorgesteld, met Rupert, Caro en Lucy als publiek, en haar hersenen die verwoed probeerden een antwoord te verzinnen op de vraag die Jem ongetwijfeld ging stellen. Maar ze was hier wel, en dat was beter dan niets. O, wat had ze haar gemist.

‘Bath?’ Jem deed een stapje achteruit en keek haar verbaasd aan. ‘Hoezo ben je op weg naar Bath?’

Arrggg, weet ik veel!

‘Ik ga op bezoek bij een vriendin,’ zei Ginny. Snel, bedenk iets. ‘Maar je kent helemaal niemand in Bath.’

Dat weet ik, dat weet ik!

‘Jawel,’ zei Ginny opgewekt. ‘Ik heb toch wel eens verteld over Theresa Trott?’

Jem schudde haar hoofd. ‘Nee. Wie is dat?’

‘We hebben samen op school gezeten, lieverd. Ik heb laatst op die website “oude schoolvrienden” mijn e-mailadres achtergelaten, en voor ik het wist had Theresa me gemaild. Ze woont tegenwoordig in Bath en nodigde me uit bij haar langs te komen. Het is hier vlakbij en het leek me nogal onbeleefd om niet even bij je langs te gaan. Dus hier zijn we dan!’

‘Wat leuk.’ Jem gaf haar nog een dikke knuffel. ‘Wat leuk om je te zien. Om jullie beiden te zien.’

‘Je moeder was net van plan je kleren te strijken.’ Rupert grijnsde geamuseerd.

Jem lachte. ‘O, ma-ham!’

Ginny besloot dat ze een hekel had aan Rupert en voelde zich nu genoeg op haar gemak om terug te slaan. Met een priemende blik vroeg ze: ‘Heeft jouw moeder nooit iets voor jou gestreken?’

‘Nee.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar dat komt doordat ze dood is.’

Shit, shit!

De deurbel ging.

‘Ga jij maar, Jem,’ zei Rupert lijsig. ‘Dat is vast je vader.’

Jem grijnsde, trok een gek gezicht naar Rupert en huppelde toen naar beneden om open te doen. Ze kwam terug met een dunne jongen met donkere ogen en lang haar. ‘Lucy, Davy Stokes voor jou.’

Lucy was druk bezig een grijze trui over haar hoofd te trekken. Ze trok het groene T-shirt eronder omlaag en zei: 'Hoi, Davy. Alles goed? Ik wilde net gaan douchen.'

Ginny hoorde Rupert tegen Caro fluisteren: 'En raad eens wie daar graag bij zou willen zijn?'

'O, sorry.' Davy hield een boek tegen zich aan geklemd. 'Ik kwam dit even langsbrengen, dat had ik je nog beloofd.'

'Wat? O natuurlijk, die dichtbundel van John Donne. Cool, dank je wel.' Lucy pakte het boek van hem aan en schonk hem een stralende glimlach. 'Heel lief van je.'

Blozend zei Davy: 'Je vindt het vast mooi. Eh... ik vroeg me trouwens af... vanmiddag is er een quiz in café The Bear. Ik vroeg me af of je misschien, eh, zin hebt om mee te gaan.'

Rupert grinnikte nu hoorbaar. Ginny snakte naar iets zwaars om naar zijn hoofd te smijten.

'Bedankt voor het aanbod, Davy, maar ik kan niet. Jem en ik moeten naar een feest. Trouwens, als we niet te laat willen komen, moeten we opschieten. Het begint om drie uur.'

Drie uur? Het was al halfdrie. Ginny vroeg zich af of Lucy loog om Davy niet te kwetsen.

'Oké. Nou, misschien een andere keer dan. Dag.' Davy keek verlegen de kamer rond terwijl hij vlug achteruitliep naar de deur. 'Ik laat je wel even uit,' zei Rupert.

Hij kwam even later weer de kamer binnen met een grote grijns op zijn gezicht. 'Je hebt weer een aanbieder gescoord.'

'Je moet hem niet belachelijk maken,' protesteerde Lucy. 'Davy is best oké.'

'Behalve dat hij geen vrienden heeft en nog steeds bij zijn moeder woont.'

'Wat voor feestje is dat eigenlijk?' Ginny zette haar opgewekte, vrolijke stem op en keek Jem aan, degene voor wie ze zojuist drieënhalve uur in de auto had afgelegd.

'Zelda's verjaardag. Een meisje van college,' zei Jem. 'We gaan eerst naar een of andere nieuwe cocktailbar op Park Street. Ik moet me nu echt gaan omkleden. Hoe laat moet je in Bath zijn?'

'O, dat heeft geen haast. Als je dat wilt, kan ik je wel afzetten bij die cocktailbar.'

‘Dank je wel, mam, maar dat is niet nodig. Lucy rijdt en we pikken onderweg nog een paar andere vrienden op.’

‘Jem?’ Lucy’s stem klonk uit Jems slaapkamer. ‘Ik zie nergens dat zwarte topje dat ik mocht lenen.’

‘Die ligt op de grond, naast de cd-speler.’

‘Het enige wat ik op de grond zie, is de vloerbedekking.’ Lucy’s hoofd verscheen in de deuropening. ‘Ik zie überhaupt nergens kleren van je.’

‘In de kast,’ verontschuldigde Ginny zich. ‘Ik heb alles opgehangen.’

Rupert leek dit wederom erg grappig te vinden.

‘O, mam.’ Jem schudde haar hoofd. ‘Straks ga je mijn bed ook nog opmaken.’

Lucy grijnsde. ‘Dat heeft ze al gedaan.’

‘Zeker om de lakens te controleren,’ fluisterde Rupert net iets te hard in Caro’s oor.

‘Nou, dan kan ik je maar beter met rust laten,’ zei Ginny. Ze beseftte dat de meiden nog maar tien minuten hadden om zich op te tutten; ze stond nu alleen maar in de weg. Ze riep Bellamy en probeerde Jem op een niet al te wanhopige manier te omhelzen. ‘En jullie ook,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze haar vinger plagend opstak naar Rupert en Caro. Of ze het nu leuk vond of niet, ze maakten deel uit van Jems leven.

‘Jammer dat het nu net zo slecht uitkomt,’ zei Jem. ‘Ik heb je nog geen twee minuten gezien en nu moet je alweer weg.’

Het lukte Ginny een zorgeloze glimlach tevoorschijn te toveren. Daar ging haar geweldige plan om het weekend door te brengen met de liefste persoon van de hele wereld. ‘Ik bel je over een paar dagen. Dag, lieverd. Kom op, Bellamy, zeg eens dag tegen Jem.’

Buiten begon het net te regenen. Terwijl ze wegreed, vrolijk zwaaiend naar Jem, voelde Ginny een brok in haar keel. Tegen de tijd dat ze Whiteladies Road had bereikt, was ze zo teleurgesteld en voelde ze zich zo verlaten dat ze niet verder durfde te rijden. Vechtend tegen de tranen zette ze vlug de auto aan de kant en greep het stuur zo stevig vast dat het een wonder was dat het niet in tweeën brak. Het is niet eerlijk, het is niet eerlijk, het is gewoon niet...

Met een schok merkte ze dat ze bekeken werd. Ze draaide zich om en keek recht in de niet-begrijpende ogen van Davy Stokes. Ze besepte dat ze bij een bushalte was gestopt, dat het een ijzig koude, regenachtige middag was en uit de blik in Davy's ogen maakte ze op dat hij dacht dat ze gestopt was om hem een lift aan te bieden.

O, geweldig.

Het was nu te laat om door te rijden. En ze had gelukkig nog geen tranen met tuiten zitten huilen. Ze draaide het raampje aan de passagierskant open, leunde opzij, zette ergens diep vanbinnen haar gewone stem weer op en riep vrolijk: 'Hallo! Je bent bijna doorweekt! Wil je een lift?'

Tja, hij was toch min of meer bevriend met haar dochter. Ze was de moeder van een meisje met wie hij min of meer bevriend was. Ginny besepte dat hij zich nu verplicht voelde die lift aan te nemen, net zoals zij zich verplicht had gevoeld hem er een aan te bieden. Hij keek haar verlegen aan en vroeg: 'Is Henbury niet te ver om?'

Ginny had nog nooit van Henbury gehoord, maar na meer dan driehonderd kilometer hiernaartoe te zijn gereden en het vooruitzicht dat ze hetzelfde aantal nog terug moest rijden, maakte die paar extra kilometers bar weinig uit. 'Geen probleem. Maar je moet me wel de weg wijzen. En maak je niet druk als Bellamy aan je oor likt, dan vindt hij je aardig.'

'Ik hou van honden. Hé, jongen.' Hij stapte in, deed zijn gordel om en streek het lange haar uit zijn gezicht. 'Mag ik u iets vragen?'

'Wat je maar wilt.' Shit! Als het maar niet over anticonceptie ging.

'Werd er over mij geroddeld toen ik weg was?'

Ginny gaf niet meteen antwoord. 'Nee.'

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. 'U moet niet wachten met antwoorden. Dat betekent "ja". Denken ze dat ik verliefd ben op Lucy?'

'Eh, misschien,' gaf Ginny schoorvoetend toe. 'Waarom? Ben je dat dan?'

'Natuurlijk ben ik dat. Ze is prachtig. Maar ik weet ook dat het nooit iets zal worden. Ik weet dat ik niet haar type ben,' zei

Davy bedroefd. 'Ik hoopte dat ik haar over de streep kon trekken met mijn gevatte humor en scherpzinnige geest, een beetje zoals die komiek Paul Merton, weet u? Het probleem is alleen dat elke keer dat ik Lucy zie, mijn humor me in de steek laat en ik in een onhandige kluns verander.'

Wat een schatje. Ginny was geraakt door zijn oprechtheid. 'Gun jezelf wat tijd,' stelde ze hem gerust. 'Iedereen staat in het begin met zijn mond vol tanden.'

'Ik weet best dat ze veel te hoog gegrepen is voor me. Niet doorvertellen, hè?' vroeg Davy. 'Ik heb mezelf al genoeg voor paal gezet.'

'Maak je geen zorgen.'

'Beloofd?'

'Beloofd. Zal ik je dan ook iets verklappen? Ik vond die Rupert eerlijk gezegd maar niks.'

Er verscheen een spottende grijns op Davy's gezicht. 'Rupert is een domme eikel. Sorry hoor, maar dat is echt zo. Hij voelt zich te goed voor iedereen. Gewoon recht door hier bij de rotonde.'

'Klopt het dat je nog steeds thuis woont?' Wat boffen die ouders, dacht Ginny terwijl ze het bord richting Henbury volgde. 'Bij mijn moeder, ja. Mijn vader is er een tijdje geleden vandoor gegaan. Mijn moeder wilde niet dat ik uit huis ging, dus toen heb ik me alleen bij de universiteit van Bristol aangemeld. Maar goed dat ik werd toegelaten, want anders had ik echt een probleem gehad.'

Wat was die moeder een ontzettende mazzelaar. Ze had haar zoon gevraagd niet uit huis te gaan en hij had gewoon naar haar geluisterd. Zo eenvoudig, dacht Ginny. Waarom heb ik daar niet aan gedacht?

'Misschien bedenkt ze zich. Misschien gaat Rupert wel weg en dan kun jij zijn plek innemen.' Ginny maakte maar een grapje, maar zou het niet geweldig zijn als dat gebeurde?

'Behalve dat Rupert niet snel weg zal gaan,' zei Davy, 'het is zijn huis.'

'O?' Dat wist ze niet. 'Ik dacht dat ze allemaal huurden.'

Davy schudde zijn hoofd. 'Ruperts vader heeft het voor hem gekocht, voor zolang hij hier studeert.'

'O. Tja, dat is wel slim. Als je het je kunt permitteren.'

‘Van wat ik hoor, kan Ruperts vader zich alles permitteren.’
‘Dus de anderen zijn er alleen maar om de kosten te dekken en om Rupert gezelschap te houden?’

‘Hier naar rechts. Ja, en toevallig volgen ze dezelfde colleges,’ zei Davy droog. ‘Nog even, en ze gaan zijn werkstukken ook nog voor hem maken. De volgende naar links. We zijn er, ik woon daar bij die blauwe deur. Te gek. Heel erg bedankt, en wie weet tot ziens.’ Hij draaide zich om en zei: ‘Doei, Bellamy, *high five!*’

Hij wachtte tot Bellamy zijn poot had opgestoken en schudde die met een ernstig gezicht.

‘Succes,’ zei Ginny. ‘En je weet maar nooit, misschien pakt het allemaal wel beter uit dan je denkt.’

Davy stapte uit. ‘Bedoelt u dat de jongen met zijn mond vol tanden uiteindelijk het meisje krijgt? Misschien zou ik een kans maken als dit een Richard Curtis-film was, *Four Weddings and a Funeral* of zo.’ Hij haalde luchtig zijn schouders op en voegde eraan toe: ‘In het echte leven zie ik dat niet zo snel gebeuren. Nou ja, je leert ervan, hè? Iedereen moet toch weten hoe een gebroken hart voelt?’

Ginny keek hem na terwijl hij naar de voordeur liep van een bescheiden, alleedaagse eengezinshoekwoning. Een huis waar Rupert ongetwijfeld zijn neus voor zou optrekken. De gebroken harten van andere mensen konden haar weinig schelen, het hare vertoonde op dit moment ook scheurtjes.

‘Tijd om naar huis te gaan, jongen.’ Ze aaide Bellamy over zijn ruwe, harige kop. ‘Helemaal terug naar Portsilver. Daar gaat ons weekendje met Jem. Sorry.’

Bellamy likte haar hand alsof hij haar wilde zeggen dat hij het niet erg vond en het haar al had vergeven. Ginny keek hem liefdevol aan. ‘O, schatje, gelukkig heb ik jou nog. Wat zou ik zonder jou moeten?’

Drie weken later was Bellamy dood. De kanker die zich razendsnel door zijn lichaam had verspreid, was niet meer te behandelen. Hij kon niet meer lopen, niet meer eten en had veel pijn. De dierenarts verzekerde Ginny dat ze hem het beste kon laten inslapen en hem zachtjes moest laten gaan.

En dat had ze dus gedaan, maar het verdriet en de pijn waren nog erger dan ze had verwacht. Bellamy was na haar scheiding van Gavin een onlosmakelijk onderdeel geweest van Jem en haar leven. Een hond zou hen misschien opvrolijken, had iemand destijds geopperd, en zo was Bellamy twee weken later in hun leven gekomen. Hij was zo veel prettiger gezelschap dan Gavin dat Ginny zich afvroeg waarom ze daar nooit eerder aan had gedacht. Gavin was ontrouw, had een aanleg voor liegen en op emotioneel vlak kon je hem al helemaal niet vertrouwen. Bellamy was het tegenovergestelde. Hij was rustig en lief, en je kon altijd op hem rekenen. En hij hoefde nooit te liegen over waar hij was geweest. Zijn behoeften waren simpel en zijn liefde onvoorwaardelijk.

‘Je houdt meer van die hond dan je ooit van mij hebt gehouden,’ had Gavin gemopperd.

Ginny had geantwoord: ‘Zou niet iedereen dat doen?’ En ze had dat nog gemeend ook.

3

En nu was Bellamy er niet meer. Ginny kon het nog steeds niet bevatten en kon gewoon niet geloven dat ze zijn lieve snorrenbaard nooit meer zou zien. Ze hadden hem vanochtend in de achtertuin, onder de kersenboom, begraven. Jem had gisteravond de trein vanuit Bristol genomen en ze hadden zich samen door de emotionele ceremonie heen gesnotterd.

Maar Jem had colleges en werkgroepen in Bristol, en ze kon het zich niet veroorloven om die te missen. Ze moest meteen weer terug. Met een vlekkerig gezicht en rode ogen had ze rond het middaguur met tegenzin de trein genomen.

Ginny had zelf ook nogal een pafferig, vlekkerig gezicht, en het was er niet minder op geworden toen ze bij het opmaken het mascaraborsteltje in haar oog had gestoken. Ze voelde zich uitgewrongen, leeg en emotioneel uitgeput, maar ze was tegelijkertijd veel te gespannen om alleen thuis te blijven en naar Bel-

lamy's graf te zitten staren. Het paste niet bij haar zich ellendig te voelen; van nature was ze een opgewekt iemand.

Op zoek naar wat afleiding reed Ginny naar de binnenstad van Portsilver waar ze haar auto parkeerde. In november kon je je auto tenminste ergens kwijt. Zo, waarop zou ze zichzelf nu trakteren? Misschien een schitterende nieuwe lippenstift? Een sjaal met glittertjes? Hé, waarom niet een nieuw piepspeeltje voor... Nee, Bellamy is dood. Niet aan denken, niet aan denken.

Niet naar andere honden kijken.

En níet huilen.

Over een paar weken was het kerst, ze kon toch vast wat cadeautjes gaan kopen?

Wonderbaarlijk genoeg begon ze zich al wat beter te voelen. Ze kocht dingen die ze onder de boom kon leggen voor Jem; eerst een lichtroze, handgemaakte leren riem en een notitieboekje met een ingelegde paarlemoeren voorkant. In een andere winkel vond ze een blauw-groen geruite maillot, haarspeldjes van plexiglas die aan- en uitknipperden als je erop drukte, en een ballpoint met lila boaveertjes.

Rare prulletjes kopen, daar was ze altijd al gek op geweest. Nadat ze alles had afgerekend, ging Ginny naar buiten en liep verder. Even verderop zag ze een opvallend schilderij in een etalage hangen. Eens even kijken. Nee, misschien toch niet, van dichtbij was het eigenlijk niet zo mooi.

Toen ze naar de overkant van de straat keek, zag ze een vrouw die ze alleen maar bij haar voornaam kende – Vera – en haar hart begon als een razende te bonken. Ze kenden elkaar niet echt goed, ze spraken elkaar alleen wanneer ze hun hond uitlieten bij het grote strand van Portsilver. Vera had een elegante Afghaanse hond, Marcus, die op dit moment geduldig zat te wachten terwijl zijn baasje de sjaal om haar hoofd goed deed. Vera was nogal praatziek. Als ze Ginny zag, zou ze ongetwijfeld meteen vragen waar Bellamy was.

Niet in staat om haar vandaag onder ogen te komen, dook Ginny vlug een winkel in en kwam terecht tussen tafeltjes vol porseleinen snuisterijen, handgemaakte houten beestjes, hippe gekleurde glazen kandelaars en allerlei andere excentrieke cadeautjes.

Excentrieke, dúre cadeautjes ontdekte Ginny toen ze een klei-

ne, grijze pauw met een staart van ingelegde sieraden oppakte en omdraaide. Ze schrok van de prijs op het etiket. Jezus, voor achtendertig pond zou je op zijn minst échte edelstenen moeten krijgen. Het ding was trouwens ook niet helemaal haar smaak, maar Jem vond het misschien wel aardig. O, moet je die kussens daar eens zien, die zou ze zeker leuk vinden.

Alleen zou Jem niet de kans krijgen om er verliefd op te worden, want toen ze snel even op het prijskaartje keek, zag ze dat de kussens vijfenzeventig pond per stuk waren. Juist ja, dit was een enige winkel, maar niet direct de plek voor goedkope, vrolijke hebedingetjes voor onder de kerstboom.

Ze sloop naar de tafel bij de deur en gluurde naar buiten om te zien of Vera er nog stond. Niet dat ze Vera niet aardig vond, daar ging het niet om. Het was haar nu even te veel om een andere hondenliefhebber te moeten vertellen dat Bellamy dood was. En instorten in het openbaar was wel het laatste wat ze kon gebruiken.

Nee, gelukkig, de kust was veilig. Ze keek nog een keer de winkel rond om er zeker van te zijn dat er niets was wat ze nog wilde bekijken en zich misschien kon veroorloven – dat ze dat überhaupt dacht – en merkte toen dat iemand haar opnam. Een man met zwart haar en doordringende, donkere ogen. Hij droeg een spijkerbroek en een versleten bruinleren jack, waarvan hij de kraag omhoog had gedaan, en hij keek duidelijk haar kant op. Heel even keken ze elkaar recht in de ogen, maar Ginny kon niets opmaken uit zijn blik. Jeetje, hij was wel knap en bijna smeulend intens.

En toen was het voorbij. Met een bijna onmerkbaar beweging van zijn schouders draaide hij zich om, waarmee hij aangaf dat hij geen belangstelling meer voor haar had. Met een bons teruggekomen op aarde, sprak ze zichzelf bestraffend toe. Alsof iemand die eruitzag als een filmster onder de indruk zou raken van haar aanblik – vooral vandaag – met haar opgezwollen begrafenis-ogen en verwaaide kapsel.

‘Droom maar lekker verder’, zou Jem hebben gezegd, maar ja, pubers zijn niet de subtielste. En Jem had nog gelijk ook. Nou ja, ze had zichzelf tenminste niet voor paal gezet en geprobeerd naar hem te glimlachen, en niet verleidelijk met haar ogen ge-

knipperd. Opgelucht dat ze wat dat betreft vrijuit ging, draaide Ginny zich om en toen de deur openging dook ze langs de nieuwe klant naar buiten, keek vlug om zich heen of ze niet alsnog tegen Vera zou opbotsen, en liep vervolgens met stevige pas in de richting van de parkeerplaats. Dat was genoeg voor vandaag; tijd om naar huis te gaan en...

‘Ik zag je wel.’

Ginny’s hart sprong bijna uit haar lichaam, het leek wel een grote vis op het droge. Zijn hand rustte op haar arm en hoewel ze zijn stem nog niet eerder had gehoord, wist ze meteen van wie hij was.

Wie anders kon zo’n stem hebben?

Ze draaide zich vliegensvlug om en voelde haar wangen verkleuren. O god, van dichtbij was hij nog onweerstaanbaarder. En hij was duidelijk ook slim, in staat om verder te kijken dan haar huidige verre-van-verleidelijke uiterlijk. Net als die scouts van modellenbureaus die een bleek, slungelig meisje op straat zien en meteen weten wat je met een beetje make-up kunt bereiken.

‘Ik zag je wel,’ herhaalde de man.

Hij rook ook nog fantastisch. Hoe die aftershave ook heette, het was haar lievelingsgeur. Buiten adem fluisterde Ginny: ‘Ik zag jou ook.’

Hij bleef haar strak aankijken, zijn hand rustte nog steeds op haar arm. ‘Zullen we gaan?’

Gaan? O lieve hemel, gebeurde dit echt? Het leek wel zo’n kunstzinnige Franse zwart-witfilm waarin twee mensen elkaar ontmoeten en vrij weinig tegen elkaar zeggen, maar nogal veel doen. ‘Waarnaartoe?’ Rustig aan, hij is een volslagen onbekende. Je kunt niet zomaar met hem naar huis gaan, de kleren van zijn lijf rukken en met hem in bed duiken als je hem net hebt ontmoet...

‘Terug naar de winkel.’

Ginny’s droombeeld werd ruw onderbroken. (Hij had een hemelbed met een crèmekleurig zijden baldakijn dat zachtjes wiegde op het briesje dat door het open raam kwam –in haar verbeelding was het een zwoele zomermiddag.)

‘Terug naar de winkel?’ Misschien was de winkel wel van hem.